

Publicerad 2012-09-05 19:37 av Lena Själsöga Keijser

sitter

vinden rör vid stenens hjärta

hon sveper undan
det långa håret ur pannan
jag ser trädets
gren

mönstret
framträder
den ristade barken
i stenen

jag ser morgongröten
med klicken av smör
skirat smör

hon viskar
alla mönster är
tydliga
ej
invecklade
*

jag är
det första bladet
vilket föll från dina läppar
jag är
det sista bladet
vilket föll från dina läppar

jag är
därmed
det första ur det sista

det otydliga uttalet har skärpts
genom
många nattvandringar
i stjärnglöd

*

den blå vågen
väller in

ur stranden stiger
de röda hjärtorden brusande

det vita fjädermolnet
skrider ur jorden
med en röd fjäder i handen
pärlemorvingar höljer hennes nakna ögon

*

hon sitter i den natt vilken ej är av natt
ser in i de stjärnsläckta bergen
stjärnstrimma uppenbara bergens moln
vilka alltmer ljusnar
i det vilket är
av
natt

månkvinnan synes skymta i molnens lummiga skogar

hon vilken sitter viskar tunt stämt
månkvinna tålmodigt inväntar jag dig

det far en vind genom den natt vilken icke är av natt

hon vilken sitter vad svara dig

vinden den gamla kvinnan drar genom märg och ben
hon vilken sitter huttrar drar sjalen tätare om

vinden den gamla kvinnan andas med peppardjupa vänliga varma ögon
jag är den sista droppen samt den första droppen du andas
allt är i cirkelns utan början utan slut

vore du kunde eller borde eller skulle vara
alla dessa spegelreflexer

vore du alla dessa kunde borde skulle
då vore du ej
den du är

jag är den vind vilken bar dig
jag är den vind vilken bär dig
den vind vilken ej upphör
ty du andas mig
ty jag andas dig
i rörelsen av det vilket blir i är av var

hon vilken sitter
ser den gamla kvinnan sitta i en gungstol
snidadvacker
den gamla kvinnan gungar fram och åter
hon nynnarn lugnande
gungstolen knarrar helt lätt
vilket gamla ben så ofta lätt gör
hon vilken sitter upplever de milda fläktarna
av rörelsen
sitter där vid den gamlas fötter
upplever kjolens lätta beröring
det är lättare att andas
hon sitter nu i den gamlas knä
hon är ett barn
ett litet barn
barnet strålar i denna vaggande
gungandefamn

jag är den gamla kvinnan vilken bär all din vandrade glädje
vilken bär alla dina vandrade ledsamheter
dessa är vår vishet är vår visdom
ty jag är den nya i varje
allt är i cirkeln
utan början utan slut
allt kommer åter
dock ej med slag i ansiktet

den gamla tager hons vilken sitters hand
kom låt oss besöka stenrikena
stenfolken

lyssna till det stenarna minns
det stenarna minns
är all vår vandrade glädje
alla våra vandrade ledsamheter
dessa är vår vishet
är vår visdom
ty vi är den gamla
i det nya i varje
allt
är
i
cirkeln

giv mig ej hopp
vilket egentligen
ej är
hopp

hon sitter i den natt viken ej är av natt

säg mig korpvinge
av svandun
vem är hon
hon vilken sitter
hon är den vilken den vilken matt viskar
giv mig ej hopp vilket egentligen ej är hopp

en hare vit skuttar fram
med en liten svart fläck på svansetippen
haren vädrar i vinden
månstrimma glittrar pälsen
såg du mina hopp
hela jag är
hoppfylld
därför andas vi
hopp
susar markerna
hopp är inte hicka
hopp
hicka

därför andas vi
hopp
susar markerna
vi har lyssnat till varje
fibers
rörelse

behagar ni skämta om det jag ej ser

vilka ni

är inte vi

vi

vilka ni

vi

skämta är icke skämt

luktar ej illa

är ej heller skämd

utskämd

skämd ut

ut

skämd

nej – det luktar inte heller illa

vem har skämt dig vem leder dig in i skämd

vem skämmer dig vad skäms du för

vem skämde dig

vem säger du borde skämmas

vem har skämt dig och behag

är

skönhet visst

visst är det väl så

är skönhet sägs det

och hagar är

är betesmarker

nej – vi behagar ej skämta gör du gör jag gör vi

ni jag du vi

nej minsann

vi öppnar snarare fönstren för att vädra ut det instängda

så luften ej bekommes skämd

och visst är skämd skämmas

skam och skulle kan vara av hö

skulle ligger nära skuld och

samtidigt andas vi dessa ordslingor

för ditt bästas skull
liksom kan ligga nära kanna
kannor är fascinerande hur piparna är formade
vatten kan flöda så
vackert ur
pipar
eller spilla runt
ja minsann
skall vi blåsa i visselpipan av ene
eller sälj eller rönn
rönnbär sägs vara sura
låt oss le en stund
och ser du bakåt är ordet kunde
ligga nära kund
livskund
kund
urkund

hon vilken sitter vänder ansiktet in i
ser den ena stjärnan tändas till den andra

hon ler

ogenomskinlig
ej av natt
möter lysande av natt
pyramider
stiger ur
sandens
vågor
vid en viss daning
synes en sol stråla
kanske pyramiden bär en krona

allt är i
cirkeln

blickar in i nattens djupa

bergens fingrar
krusar

ytan

stjärnor tändas

i

drömmolnet

blickar jag in i

dina ögons djup

stiger

sjunker

in

i

oändlig skönhet

endast så kan ögon stiga in i varandra

hör ditt hjärta

sjunga med mitt

hon stiger upp

låt oss dansa i vinden

fria

vilda

i de vi är

arkipelagen

andas

mjuka bergsvågor

starrgräs

susar

skallror

skall vi

dansa i vågornas

långa lopp

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten